

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **AZYS Trading, a.s.**, IČ 27369480, se sídlem Na Výsluní 201/13, Praha 10, zastoupené Mgr. Vladimírem Štěpánkem, advokátem, se sídlem třída Míru 70, Pardubice, proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**, se sídlem Francouzská 19, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. prosince 2013, sp. zn. 40 Spr 1065/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. února 2014, č. j. 5 A 10/2014-19,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobou ze dne 14. ledna 2014, doručenou Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“) dne 15. ledna 2014, se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení přípisu předsedy Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále jen „žalovaný“) ze dne 18. prosince 2013 sp. zn. 40 Spr 1065/2013, v němž žalovaný sdělil, že na základě oznámení stěžovatelky ze dne 22. října 2013 o kárném provinění místopředsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále též „obvodní soud“) neshledal důvody pro podání návrhu na zahájení kárného řízení podle § 128 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“).

[2] Usnesením městského soudu ze dne 10. února 2014 č. j. 5 A 10/2014-19 byla předmětná žaloba odmítnuta s poukazem na skutečnost, že napadený přípis žalovaného nenaplnil materiální znaky rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť nezaložil, nezměnil ani nezrušil práva či povinnosti stěžovatelky, a ani závazně neurčil, že určitá práva stěžovatelka má či nemá. Městský

soud posoudil napadený přípis žalovaného jako úkon správního orgánu ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s., který je vyloučen ze soudního přezkumu, na základě čehož předmětnou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl. Městský soud ve svém usnesení poukázal na skutečnost, že žalovaný svým přípisem stěžovatelku pouze vyrozuměl, že neshledal důvody pro podání návrhu na zahájení kárného řízení, čímž nemohl zasáhnout do jejích subjektivních veřejných práv či povinností, jelikož stěžovatelce „nepřísluší právo vymáhat podání návrhu na zahájení kárného řízení po činiteli, který tak může učinit podle zákona, shledá-li takové podání důvodným.“

[3] Stěžovatelka podala proti usnesení městského soudu ze dne 10. února 2014, č. j. 5 A 10/2014 - 19 (dále jen „napadené usnesení“) včasnou kasační stížnost, v níž s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), e) s. ř. s. namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z obsahu kasační stížnosti, jako i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí, je nicméně zřejmé, že stěžovatelkou může být uplatněn toliko kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. dubna 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). K nesprávnému posouzení právní otázky městským soudem mělo podle stěžovatelky dojít popřením jejího veřejného subjektivního práva na jednání obvodního soudu dle principu legality, dle něhož lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Obvodní soud měl v souladu s tímto principem respektovat mezinárodní závazky České republiky vztahující se ke korupčnímu jednání, rovnost zákonných omezení základních práv a svobod, právo na důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů a rovněž právo na účinné opravné prostředky. Tato práva byla stěžovatelce dle jejího vyjádření zcela odmítnuta s poukazem na tvrzení, že městský soud uvedená práva vyloučil z veřejného subjektivního práva fyzických a právnických osob. Konkrétním veřejným subjektivním právem stěžovatelky v této věci mělo být právo na to, aby organizovaný zločin nemohl prostřednictvím státní správy justice a kárného proviňování soudců „organizovat legalizaci výnosů z trestné činnosti a dokonání bezdůvodného obobacení organizovaného zločinu na úkor obětí korupčního zneužití.“ Na základě stěžovatelčina tvrzení, že organizovaným zločinem bylo prostřednictvím státní správy Obvodního soudu pro Prahu 2 mimo princip legality realizováno rozsáhlé korupční úsilí s cílem zasáhnout do jejího veřejného subjektivního práva, tak mělo dojít k porušení zákazu *denegationis iustitiae*.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 18. března 2014, uvedl, že navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout, přičemž se ztotožňuje s odůvodněním napadeného usnesení Městského soudu v Praze.

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud v první řadě předesílá, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, jako kasačnímu soudu mu nepřísluší posuzovat přezkoumatelnost či správnost žalobou napadeného rozhodnutí, ani zákonnost postupu žalovaného. V dané situaci je Nejvyšší správní soud povolán toliko k posouzení zákonnosti důvodu pro odmítnutí žaloby, další námitky stěžovatelky týkající se věci samé jsou proto irrelevantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2009, č. j. 4 Ads 155/2008 - 88).

[7] Nejvyššímu správnímu soudu tudíž přísluší v nyní projednávané věci posoudit spornou právní otázku, zda žalobou napadený úkon žalovaného je z materiálního hlediska soudně přezkoumatelným rozhodnutím. Je si současně vědom toho, že jakékoliv kompetenční výluky

ve správním soudnictví je třeba posuzovat restriktivně a v případě pochybností je nutno se přiklonit k výkladu ve prospěch soudního přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. ledna 2012, č. j. 9 As 89/2011 - 32).

[8] Stěžejní otázkou v této věci je posouzení aplikace § 70 písm. a) s. ř. s., podle něhož jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. V jeho smyslu se za rozhodnutí považuje takový úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti toho, kdo tvrdí, že byl přímo nebo v důsledku takového úkonu správního orgánu zkrácen na svých právech. Úkon správního orgánu je však nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104). Usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. října 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publ. pod. č. 1764/2009 Sb. NSS, bylo v souvislosti s materiálním vymezením správního rozhodnutí dovozeno, že nejde pouze o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil, či určil práva a povinnosti stěžovatele, nýbrž o to, zda se negativně projevil v jeho právní sféře. Městský soud přitom dostal veškerým požadavkům na materiální posouzení úkonu správního orgánu, neboť z odůvodnění napadeného usnesení je seznatelné, jakými právními úvahami se řídil, a proč úkon žalovaného nepovažoval za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., které by se mohlo dotýkat subjektivních práv a povinností stěžovatelky. Neformální přípis žalovaného neposuzoval podle formy, ale podle jeho možných dopadů do právní sféry stěžovatelky, a správně zhodnotil, že sdělení žalovaného o neshledání důvodů pro podání návrhu na zahájení kárného řízení se nemohlo negativně projevit v stěžovatelčině právní sféře. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[9] Podání stěžovatelky ze dne 22. října 2013 bylo nazváno jako „*Oznámení kárného provinění soudce ... dle § 87 odst. (1) zák. č. 6/2002 Sb. a podnět k návrhu na zahájení řízení dle ustanovení § 128 zák. č. 6/2002 Sb.*“. S tímto podáním bylo naloženo v souladu se zákonem jako se stížností ve smyslu ustanovení § 164 odst. 1 zákona o soudech a soudcích a bylo o ní vedeno stížnostní řízení, jež je řízením *sui generis* dle zákona o soudech a soudcích. Skutkově i právně obdobnou věcí se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 25. června 2010, č. j. 2 As 66/2009 - 53, v němž uvedl, že předmětem stížnostního řízení *sui generis* není rozhodování o právech a povinnostech podatele stížnosti, nýbrž jde o prošetření skutečností ve stížnosti uvedených. V nyní posuzovaném případě šlo o tvrzení o údajném kárném jednání místopředsedkyně obvodního soudu, přičemž žalovaný po prošetření věci shledal, že se žádného kárného provinění nedopustila, o čemž stěžovatelku náležitě vyrozuměl. Tím však nemohl nijak negativně zasáhnout do její právní sféry, neboť smyslem tohoto zákonem předvídaného postupu není autoritativní rozhodování o právech a povinnostech ani jedné ze stran, nýbrž iniciace dozorové pravomoci příslušných orgánů státní správy soudu. Na tomto místě lze odkázat na přílehlavé právní závěry městského soudu, že „*důvody pro podání návrhu na zahájení kárného řízení soudce mohou být zjištěny i na základě podnětu fyzické či právnické osoby, avšak úvaha o tom, zda důvody pro podání návrhu na zahájení kárného řízení jsou dány či nikoliv, závisí na správním uvážení příslušného činitele. ... Žalobce nemá právní nárok na to, aby žalovaný na základě podnětu žalobce podal návrh na zahájení kárného řízení.*“ Podobná právní argumentace vzešla i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. února 2009, č. j. 1 Ans 1/2009 - 299, v němž bylo vysloveno, že výsledek vyřízení stížnosti osoby na člena České lékařské komory rovněž není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Předběžné šetření stížnosti na člena České lékařské komory je zaměřeno pouze na prošetření skutečností uvedených ve stížnosti za tím účelem, zda má smysl s určitým členem komory zahajovat disciplinární řízení. Ačkoliv osoba podávající stížnost tímto úkonem bude zpravidla sledovat to, aby proti příslušnému členu komory bylo zahájeno disciplinární řízení, nemá na zahájení disciplinárního řízení právní nárok. Pokud tedy osoba podá na člena komory stížnost, nemůže si nárokovat jeho

potrestání v disciplinárním řízení ani jej nijak na komoře vynucovat. Rozhodnutí o stížnosti pak nelze považovat za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., neboť není způsobilé se jakkoliv negativně projevit ve stěžovatelově právní sféře.

[10] I na základě výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu lze shrnout, že stěžovatelka neměla právní nárok na to, aby žalovaný podal návrh na zahájení kárného řízení. Výsledek vyřízení stížnosti ze strany žalovaného proto nemohl mít na její právní sféru žádný vliv. Městský soud tudíž správně dovedl, že žalobou napadený přípis žalovaného nenaplnuje materiální znaky rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s., neboť nezakládá, nemění ani neruší stěžovatelčina práva či povinnosti, ani závazně neurčuje, že určitá práva stěžovatelka má či nemá, čímž je takový úkon vyloučen ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s.

[11] Vzhledem ke skutečnosti, že přípisem žalovaného nedošlo k jakémukoliv zásahu do právní sféry stěžovatelky, nemohlo postupem městského soudu dojít ani k odmítnutí spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), neboť zde nebylo před čím soudní ochranu poskytovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. října 2013, č. j. 1 As 52/2012 - 114, publ. pod č. 2974/2014 Sb. NSS). Další námitky stěžovatelky ohledně popření jejího veřejného subjektivního práva na jednání obvodního soudu dle principu legality jsou rovněž liché, neboť Nejvyšší správní soud neshledal žádnou příčinnou souvislost mezi sdělením žalovaného o neshledání důvodů pro podání návrhu na zahájení kárného řízení a zásahem do takových veřejných subjektivních práv stěžovatelky.

[12] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu